

EIR Je li đavao u vašem laptopu?

KAKO JE WIENER POKUŠAO UBITI ZNANOST

Samo bolesni umovi vjeruju u entropiju

Creighton Cody Jones, LaRouche-ev Pokret mladih

. **Opaska urednika:** Ove članke treba čitati u sklopu pamfleta LaRouche PAC-a objavljenog u studenom 2007., „Noosfera nasuprot blogosfere: Je li đavao u vašem laptopu? (www.larouchepac.com). Kratki sadržaj jednog članka iz tog pamfleta, Peter Martinsonov „Odakle stvarno dolaze vaša računala“, nalazi se u ovom dijelu budući da čini konceptijsku cjelinu s ostala dva članka koja predstavljamo u ovom broju **EIR**-a. [4. siječnja 2008.]

Kult kibernetike

Da bi se pacijent izliječio moramo prvo postaviti dijagnozu društva. Počinjemo stoga ispitivanjem jedne od njegovih glavnih zaraza, Norberta Wienera (1894. – 1964.), „pionira“ teorije informatike i tvorca izraza *kibernetika*, a to je stvorenje čija vizija nije bila mnogo drugačija od zlog H.G. Wellsa, to jest njegove „Vlade čitavog svijeta“.¹ Wiener piše: „Veoma mnogo čimbenika, koji su ranije isključivali *Svjetsku državu* sad su nestali. Čak je moguće održavati moderne komunikacije, što nas prisiljava prosuditi međunarodne zahtjeve različitih sustava emitiranja i različitih zrakoplovnih mreža, i to sve vodi do činjenice neizbježnosti Svijeta kao jedne države.“ Wienerova djela uzela su maha upravo u stvaranju ove fantazije „svjetske države“. U tom poduhvatu pridružili su mu se mnogi vodeći stručnjaci društvenog inženjeringa iz pokreta protu-kulture, uključujući poznatu, seksom obuzetu, antropologinju Margaret Mead i tvorca 'Grateful Dead' sastava, psihijatra Gregory Batesona, a njih oboje bili su među mnogim „socijalnim znanstvenicima“ koji su sudjelovali na Kibernetičkoj konferenciji u 40.-im godinama 20. stoljeća čiji je domaćin bila Zaklada Josiah Macyja, Jr.² Upravo su Wienerova zamisao da je računalo savršen oponašatelj ljudskog mozga

¹ Vidi Matthew Ogden, „Noosfera nasuprot blogosfere“, *Je li đavao u vašem laptopu?*, pamflet LaRouche PAC-a, studeni 2007. Objavljen također u **EIR**-u od 7. prosinca 2007.

² Vidi David Christie, „INSNA: 'Služavke Britanskog kolonijalizma', LaRouche PAC, vidi prijašnju fusnotu.

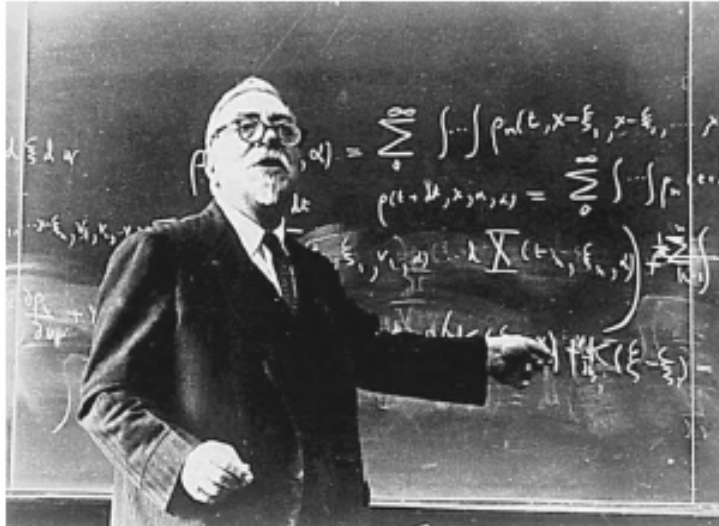
stručnjaci društvenog inženjeringa smatrali veoma korisnom, te su mislili da računala mogu igrati sličnu ulogu koju ima LSD u kontroli uma. Da bi stvorili „koncentracijske logore bez suza“. No vjerojatno najzlokobniji od svih koji su se okupljali oko tipova kao Wiener bio je John von Neumann, čija je „Teorija igara“ postala ekonomsko-društvena tvorevina na koju se pripočela kibernetika, i ona je teoretska osnova većine političkih mjera fašističkih, ekonomskih masovnih ubijanja koje se vrše u ime globalizacije.

Đavao vijori britanskom kraljevskom zastavom, 'Union Jack'

No najprije, da biste shvatili Norberta morate upoznati njegovog osobnog dr. Fausta, čovjeka kojeg je Lyndon LaRouche nazvao „najzloglasnijim čovjekom 20. stoljeća“, Bertranda Russella.³ Govorimo ovdje o čovjeku, koji je pod zlostavljačkom rukom svog djeda, nekoć Britanskog Premijera lorda Johna Russella, odgajan kao ogorčeni branitelj oligarhijskog rasizma, čija je jedina ljubav postala mržnja prema čovječanstvu, i prema glavnom branitelju tog čovječanstva, Sjedinjenim Državama.⁴ Njegov sotonski pesimizam curi iz njegove knjige *Utjecaj Znanosti na društvo* (1953.) gdje je napisao, „Život je kratka, malena i prijelazna pojava u zamračenom uličnom kutu... nimalo kao nešto o čemu bi se trebala podići graja kad čovjek ne bi bio osobno upleten.“ Pa kasnije, raspravljajući o opasnosti za aristokratski način života koju predstavlja ljudski napredak i rast pučanstva, Russell je napisao,

³ Lyndon H. LaRouche, mlađi, „Kako je Bertrand Russell postao zao čovjek“, *Fidelio*, jesen 1994. Dostupan na stranici www.schillerinstitute.org

⁴ Uloga lorda Johna Russella kao protu-Amerikanca pokazuje svoje korijene u njegovoj ulozi ministra vanjskih poslova služeći pod lordom Palmerstonom. Sastao se s povjerenikom Konfederacije, Jamesom Murrayem Masonom i organizirao diljem Europe potporu Konfederaciji. Vidi A.R. Tymer-Tymauer, *Lincoln and the Emperors* (New York: Harcourt, Brace & World, 1962.)

Norbert Wienerov cilj bio je nametnuti čovječanstvu svoje entropijsko viđenje svijeta, ugradivši ga u svoje umjetno „informatičko društvo“.

„Opasnost od svjetske nestašice hrane mogla bi se na neko vrijeme otkloniti poboljšanjima tehnike u agrikulturi. No ako pučanstvo nastavi rasti sadašnjom stopom rasta, takva poboljšanja ne će zadugo ostati zadovoljavajuća. Postojat će dvije skupine, jedna siromašna s rastućim brojem ljudi, druga bogata sa stacionarnim brojem ljudi. Takve okolnosti gotovo sigurno vode ratu. ... Rat može postati toliko razoran, da ne će barm donekle prijetiti opasnost prenapučenosti, ili zemlje znanosti i znanja mogu doživjeti poraz pa bi anarhija mogla uništiti znanstvenu tehniku. ...”

Stoga, Russell je preuzeo kao osobno poslanje dovršiti posao kojeg je Mlečanin Paolo Sarpi (1552. – 1623.) započeo, a to je uništiti znanstveni napredak i njegovog tvorca, stvaralački način razmišljanja. Mora se raspoznati Sarpija kao čovjeka koji je u 16. i 17. stoljeću, suočen s nestankom mletačke oligarhije kao posljedicom znanstvenog napretka nastalog iz Renesanse, razvio virus empirizma, kojeg je proširio njegov slugan Galileo, kao sredstvo prihvaćanja znanosti u jednu ruku a zabivši joj nož u leđa drugom.

Rano u svom akademskom životu Russell je počeo sofisticiranim napadima na dvojicu, koji su mnogo pridonijeli modernoj znanosti: Gottfrieda Leibniza, utemeljitelja diferencijalnog računa, na čiju se zamisao besmrtnosti duše Russell naročito okomio, i Bernharda Riemanna, pronalazača načela višeg reda, transcendentalnog razvoja matematičke fizike, čovjeka kojeg je Einstein priznao, zajedno s Johannesom Keplerom, kao početno i završno slovo u knjigama stvaranja

moderne fizike. U svom djelu *Hipoteze na kojima počivaju temelji geometrije* Riemann je prekinuo tišinu ugnjetavačke uloge Euklida, ustvari aristotelovske uporabe metode protiv rada Platona i Pitagorejaca, i njenog utjecaja na razvoj povijesti znanosti. Riemann je napao metodu pristupa istraživanju stvarnosti sa *apriori* skupom aksioma, iz kojih se logički izvodi naše tumačenje događaja. Riemann je suprotno tome dokazao, da je svemir jedno tijelo s odlikom progresivne promjene s nižih na stanja višeg reda postojanja. Unatoč tih otkrića, utemeljenih na osnovi eksperimentalne zbilje Russell je uporno promicao tvrdnju, kao na primjer u svom djelu *Principia mathematica*, o *protustvaralačkom* opisu zatvorenog euklidskog svemira, svemira nepromjenljivo utvrđene logičke dosljednosti. Svemira bez ljudskog napretka i ljepote.

... Bit će hladan život u Paklu

Sisu te svinje Wiener je dobio i prema tome zarazio se Sarpijevim virusom s odgovarajućim izopačenim svjetonazorom pesimizma. Glede toga Wiener piše u svom djelu *Čovjekova uporaba ljudskih bića*, „Prije ili kasnije mi ćemo umrijeti i vrlo je vjerojatno da će čitav svemir oko nas doživjeti toplinsku smrt, gdje će se svijet svesti na jednu nepreglednu temperaturnu ravnotežu u kojoj se ustvari ništa novog nikad ne događa. Ne će ostati ništa osim sivila jednoličnosti iz kojeg možemo samo očekivati sitne i beznačajne lokalne fluktuacije.“ Ovakvim gnostičkim vjerovanjem u entropijski svemir, sa sveobuhvaćajućim, besmislenim, životinjskim pogledom na čovjeka, Wiener si daje u zadatak nametnuti ga društvu ugradnjom tog viđenja u tkivo svog umjetnog društva informatike. Tu vidimo, u obliku tog aksioma *entropije*, kojeg je Wiener utkao u društvo kao istinu, pojavu koju je LaRouche nazvao „Moć tragedije“ (*EIR*, 9. studenog 2007.). Vjerovanje, djelujući kao neka vrsta „nevidljive ograde“ uma, tjerajući u tor one koji bi, u ovom slučaju, zakvačili sudbinu svoje nacije na kuku svoje neizbježne toplinske smrti, odnosno takvog vjerovanja u istiniti prikaz stvarnosti koji dolazi iz „informatičkih sustava“.

Bertrand Russell koračao je stopama mletačkog agenta Paola Sarpija, u svojoj misiji uništenja znanstvenog napretka i njegovog tvorca, ljudskog stvaralaštva. Wiener se od Russella zarazio Sarpijevim "virusom".

Vođen i sam tim vjerovanjem Wiener započinje predgovor drugom izdanju svog glavnog djela, *Kibernetika* gdje su njegovi izopačeni preci stali, to jest zlobnim napadom na epistemologiju zaslužnu za razvoj čovječanstva i njegov opstanak. Pokušavajući prenijeti smisao stanja problema znanosti svog vremena, ukazuje na kojoj strani borbe je on sam, zlobno zanemarujući znanstvenog revolucionara Johannesesa Keplera, usmjerivši se radije na one koje je već sam Kepler opovrgnuo, govoreći da je "ishod bio da proučavanje nelinearnog električnog inženjeringa ulazi u stanje usporedivo s krajnjim fazama Ptolomejskog sustava astronomije, gdje su se epiciklusi gomilali na epicikluse, ispravke na ispravke, sve dok se krparije (kolaž) te građevine nisu raspale pod vlastitom težinom. Baš kao što se Kopernikov sustav digao iz olupine prenapetog ptolomejskog sustava jednostavnim i prirodnim heliocentričkim opisom gibanja nebeskih tijela umjesto ... zamršenog ptolomejskog geocentričkog sustava, tako je i proučavanje nelinearnih struktura i sustava, bilo električnih bilo mehaničkih, prirodnih ili umjetnih, zahtijevalo svježiu i neovisnu točku svog početka."

Vidimo tako dosljedno svom stanju uma kroz čitavu knjigu i njegov životni rad, Wiener, u klasično sofističkom stilu, odabire svoje čitateljstvo usmjeriti u krivom pravcu na formalnu, mehanističku različitost između Ptolomeja i Kopernika, umjesto na načelni, fizikalni doprinos Keplera. Da će Wiener prikladno tako učiniti ne može predstavljati nikakvo iznenađenje svakome tko je upoznat s Keplerovim djelom *Nova astronomija* i *Sklad svijeta*, gdje Kepler dokazuje protu-entropijsku prirodu svemira, suprotno Wienerovoj politički nametnutoj tvrdnji svijeta koji kroči prema toplinskoj smrti (entropiji).

Teorija informatike nije spoznajna moć

Wiener tad doista izdaje svoje porive i točno opisuje udes onih koji prigrlje njegovu rizičnu igru *Kibernetike*. On kaže, "Izgleda da se pretežna važnost trigonometrijske analize pri obradi linearnih fenomena gubi kad počnemo razmatrati nelinearne fenomene", a zatim, "Tu se u praksi radi o tome, da prikladni test ulaznih podataka za proučavanje nelinearnih sustava ima više odliku Brownovih gibanja nego odliku skupa trigonometrijskih funkcija."

Da bi se shvatio dublji epistemološki i otuda egzistencijalistički smisao onog što bi se inače moglo činiti kao formalnost, čovjek treba razmisliti o istinskom luku razvoja moderne znanosti s njenim drevnim korijenima u egipatskim i grčkim istraživanjima protu-euklidske sferne geometrije. Naime, znati povijest znanosti znači znati povijest civilizacije te „posjedovati“ dokaz kako je čovjek opstao i kako mora nastaviti svoj opstanak.

U duhu takvog shvaćanja Lyndon LaRouche ustanovio je „podrumske timove“ LaRouche-evog Pokreta mladih (LYM) nastojeći nanovo udahnuti život u veličajne zamisli o kojima je ovisio ljudski opstanak i dati iskricu nade našem potomstvu. To su timovi mladih odraslih ljudi sa zadatkom snažnog rada u ponovnom otkriću velikih otkrića prošlosti koja su promijenila našu paradigmu, tako da bi na strogo zakonitoj osnovi priopćili način kako izazvati takva otkrića načela u umovima vršnjaka i budućih pokoljenja.

S tim ciljem LYM je započeo u sjeni Pitagore i Platona s revolucionarnim otkrićem utemeljitelja moderne znanosti, Nikole Kuzanskog, a to je da krug ima „transcendentalni“ odnos prema višekutniku i da je kvadratura kruga ontološki apsurd. Drugim riječima krug pripada višem rodu i ima svoj začetak iz kojeg proizlazi u domeni koja je iznad i iza „sposobnosti saznanja“ u domeni euklidske „pravocrtnosti“. Odatle se put nastavlja na stazi do enigmatskog C.F. Gaussa i njegovog nadmoćnijeg učenika Bernharda Riemanna, preko Kuzinog učenika, pronalazača univerzalne gravitacije, Johannesesa Keplera, čiji je izazov budućim matematičarima da otkriju prikladni matematički jezik za pravilna istraživanja svojstava promjene eliptične geometrije u skladu s njegovim otkrićem (ono što će postati poznato kao diferencijalni račun), dovodi nas do našeg sljedećeg znanstvenika,

Gottfrieda Leibniza i teme koju ovdje naglašavamo. Kao što je kolega i sadašnji član LYMOVog „podrumskog tima“ istaknuo, Johann Bernoulli, prijatelj i suradnik Leibniza izumitelj diferencijalnog računa, postavio je hipotezu da, budući da su on i Leibniz riješili problem pronalazanja funkcija koje izražavaju svojstvenu promjenu kružnog i hiperboličnog transcendentnog djelovanja (hoda), sve što nekom treba za rješenje integrala bilo koje krivulje jest pronaći točnu kombinaciju kružnica i hiperbola koje konstruiraju krivulju i primijeniti na to već razrađena pravila. Ponovno, Leibniz je smatrao te integrale „transcendentalnim“. Taj rad utro je put do otkrića Gaussa (kompleksnog područja) i Riemanna koji je otkrio načelo „viših transcendentala“, čak i iznad jednostavnih kružnih transcendentala Kuze i Leibniza, što bismo mogli nazvati hiper-sferne geometrije.

Poanta koju se može nazrijeti iz ove kratke skice krivulje razvoja prave znanosti je ta da određene „trigonometrijske funkcije“ (sinus, kosinus, itd.) ili bolje rečeno kružna/sferna invarijanta [nepromjenjiva veličina], odolijeva vremenu uzduž tog puta. Upravo ta povijest, povijest povećavajuće moći čovječanstva i odgovarajuća metoda, a ne naprosto formalnost odabira jedne matematike nad drugom, što Wiener napada kad kaže da „trigonometrijska analiza“ gubi svoju važnost pred njegovom novom znanosti „komunikacije“. Prema tome, slično južnjačkom robovlasniku, Norbert Wiener bi osudio na smrt one koji bi oslobodili ropske umove učeći ih čitati.

O toj temi primata kružnih i viših transcendentnih funkcija, nadahnut umijećem *sferne geometrije*, Lyndon LaRouche piše:

Prvi dojam zvjezdanog svemira izgleda kao da je sferičan. Zašto je to tako? Da li izgled ne podrazumijeva da odlika „sferičnosti“ omeđuje svemir? Ako je to tako, da li nešto drugo, neki još veći autoritet omeđuje tu naizgled sfernu odliku omeđenosti? Ovo nisu tek slučajna pitanja, već ona imaju dublji smisao drukčijeg smrtno ozbiljnog pitanja. Kako taj tvrdoglavo ustrajni izgled sferne omeđenosti nastaje u umu čovjeka?

Dva velika pitanja podrazumijevaju se u ovom sklopu pitanja. Prvo od njih se izražava u obliku elementarnog pojma protu-euklidske geometrije vrste na kojoj počiva fizikalna znanost Pitagorejaca i srodnih krugova Sokrata i Platona. Drugo, dublje pitanje, koje se isto tako podrazumijeva u stanovitim obilježjima njihovog rada, kao i u slavnoj Heraklitovoj tvrdnji, jest do kojeg stupnja je način kojim stječemo pouzdano, znanstveno saznanje, sam po sebi odraz „arhitekture“ onog što izgleda kao specifično

biološki uvjeti pod kojima je ustrojeno svako valjano ljudsko znanje o svemiru?⁵

Da bismo otišli dalje glede pravog, egzistencijalističkog pitanja koje postavljamo u razotkrivanju prijevare i zlonamjerne nakane Wienera i „pravih vjernika“ kibernetike i teorije informatike, moramo sagledati bit onog za što Wiener kaže da je „prikladna“ matematika koju se treba uporabiti. Govoreći da ćemo izgraditi sustav koji koristi funkcije izvedene iz istraživanja Brownovih gibanja, on ustvari kaže da će naš svijet biti onaj koji je fundamentalno slučajan, pa prema tome ontološki nepoznatljiv a jedino smo ga sposobni analizirati beskonačnim aproksimacijama i statističkim raščlambama. To znači, da ćemo izbaciti transcendentarno i zamijeniti ga aproksimacijom, približnom vrijednosti. To jest, izgraditi ćemo sustav koji održava sveukupnu matematičku dosljednost što ima za učinak da će vrsta paradoksa koja se javlja pri pokušaju „kvadriranja kruga“, a koji je doveo do Kuzinog otkrića transcendentnog te naknadnog pokretanja humanističke znanosti, sve to će biti eliminirano.

Razmotrite dalje ideju zbira kružnog djelovanja kao projekciju zbira procesa najmanjeg hoda. U tome mi shvaćamo najmanji hod kao univerzalno svojstvo svakog i svih elemenata niza univerzalnih fizičkih zakonitosti, koji u sebi sadrže odraz omeđujuće univerzalne nakane razvoja promjena na sve više razine (t.j. protu-entropija). U matematičkoj fizici, svaki viši (raz)red otkrića zakonitosti bit će „transcendentnog oblika“, raspoznat samo kao paradoks sa gledišta nižeg stanja shvaćanja, no spoznatljiv kao nova zakonitost (novo načelo) od uma koji ju je otkrio. Ugradnja te novootkrivene zakonitosti u našu spoznajnu kartu svemira ima dinamički učinak preobrazbe svih nutarnjih odnosa misli, tako da se uzme u obzir novootkrivena, svugdje djelujuća (univerzalna) zakonitost, s učinkom da sve što je bilo prije „točno“ postaje beskonačno daleka parodija našeg novog, prikladnijeg shvaćanja „stvarnog“ svemira. To je svojstvo diferencijalnog računa, gdje kod različitih točki promjena u povijesti ove grane razvoja znanosti, integrali su viđeni kao izrazi novo istraživanih fizičkih krivulja djelovanja, kao što su Leibnizovo ispitivanje krivulje lanca, ili Gaussov rad na krivulji lemniskate, čije rješenje nije odgovaralo matematičkim pravilima razvijenim do te točke. Ove nove nerješive

⁵ Lyndon H. LaRouche, mlađi, „O Vernadskom prostoru: Još o diferencijalnom računu“, *EIR*, 5. listopada 2007., str. 34.

Svojom ulogom kiborga u filmu Terminator Arnold Schwarzenegger daje primjer Wienerove zamisli samo-reproducirajućeg stroja sposobnog učiti nove stvari (ontološki apsurd).

krivulje postale su znane kao viši transcendentali, kao naprimjer eliptički integral.

Ne pronalazim razuma u vašoj logici

Naspram svega dosad rečenog pročitajte peto poglavlje *Kibernetike*, „Računalski strojevi i živčani sustav“, gdje Wiener izjednačuje ljudski mozak s logičkim binarnim sustavom. On piše:

Dokaz predstavlja logički proces koji je dostigao odlučujući zaključak kroz konačni broj faza. No logički stroj sljedeći određena pravila ne mora nikad doseći zaključak. Može nastaviti mehanički prolaziti kroz različite faze bez da ikad stane, opisujući splet aktivnosti sve veće zamršenosti ili ući u ponavljajući ciklus kao u šahovskoj završnici sa ciklusom vječnog šaha. To se zbiva u slučaju nekih paradoksa Cantora i Russella. Razmotrimo klasu svih klasa koje nisu sami svoji članovi. Je li ta klasa član same sebe? Ako jest onda sasvim sigurno nije član same sebe, a ako nije jednako je tako sigurno član same sebe. Da bi stroj odgovorio na to pitanje dao bi slijed privremenih odgovora: „da“, „ne“, „da“, „ne“, i tako dalje, i nikad ne bi došao u uravnoteženo stanje.

Bertrand Russellovo rješenje svojih vlastitih paradoksa bilo je pripojiti svakoj stavki

količinu, takozvani tip, koji služi pri raspoznavanju između onog što se čini da je formalno ista stavka prema odlici predmeta kojim se bavi—bilo da su to „stvari“ u najjednostavnijem smislu, klase „stvari“, klase klasa „stvari“, itd. Metoda kojom se rješavaju paradoksi je također pripajanje parametra svakoj stavki, gdje je taj parametar vrijeme kad je ona potvrđena. U oba slučaja unosimo ono što nazivamo parametrom ujednačenja da bismo riješili neodređenost kojoj je razlog naprosto njeno zanemarenje.

U Wienerovom ravnom svijetu informacija paradoks se svodi na prostu formalnost da bi se riješio kao takav. Na primjer, Wiener pokazuje taj ontološko pogrešni pristup „kvadriranja kruga“ prema „transcendentalnim“ eliptičkim funkcijama, pišući, „Kad dođemo do jednadžbi eliptičkog tipa, gdje su prirodni podatci granične vrijednosti radije nego početne vrijednosti, prirodne metode rješavanja uključuju iterativni proces uzastopnih aproksimacija“.

Time se uklanja baš onaj element paradoksa i ironije koji je bio povijesni ključ izazova stvaralačkom umu u otkriću ranije nepoznatih zakonitosti stvarnosti. Odatle napredak se uklanja, pa to postaje paradigma „kraja povijesti“. U tome leži prava opasnost nastavku ljudskog postojanja. Entropiju su ugradili u sustav kao upravljajući faktor, vodeći sustav u neizbježivi „Udes“. Prema tome, do mjere do koje sadašnje društvo i gospodarstvo prigri kibernetu i teoriju informatike, sudbina civilizacije ide prema tragičnoj toplinskoj smrti za kojom Wiener statistički žudi.

Napravimo još jedan, odsudni korak u shvaćanju egzistencijalističke naravi problema.

Egzistencijalni kiborg i ekonomija udesa

Vrhunac svijeta o kojem je Wiener fantazirao daje nam najjasniji uvid smrtonosnog kraja tog svijeta, kad se gleda okom fizičke ekonomije. U završnim poglavljima *Kibernetike* Wiener navodi mogućnost budućnosti sa samo-reproducirajućim strojevima sposobnim učiti, veoma slično onom kojeg je glumio George Shultzov kiborg na satnu oprugu, guverner Arnold Schwarzenegger u apokaliptičkom filmu *Terminator*. No kao svako računalo ili logični sustavi, sve odluke i političke i ine mjere tih strojeva bit će samo logična dedukcija—ma kako domišljata i složena bi mogla biti—izvedena iz sklopa

pravila i aksioma njegovog prvotnog programera. Tu ne postoji nikakva mogućnost otkrića nove univerzalne zakonitosti u znanosti i očevidnog niza novih moćnijih (t.j. transcendentálnih) tehnologija koje takvo otkriće donosi.

Stoga ako na primjer programer sustava nije nikad u računalo uprogramirao, novo otkrivene zakonitosti povezane s ustrojem subatomske jezgre, onda čak i uz beskonačno mnogo vremena računalo ne bi samo stvorilo tu zakonitost i njene dublje posljedice za sebe. Jer svako novo otkriće relativno prema njegovom prethodniku ustvari je više transcendentálne odlike (točno te odlike koju je Wiener eliminirao) i nije podložno otkriću pomoću logičke dedukcije ili indukcije, već samo pomoću jedinstveno ljudskog čina temeljnog otkrića. Točno taj proces otkrića i integracija novih univerzálnih zakonitosti omogućila je čovječanstvu da stalno raste brojčano i povećava životni standard pomoću stvaranja novih, učinkovitijih tehnologija

koje zahtijevaju sve više energije, kao što je nuklearna energija s odgovarajućim povećanjem proizvodnog potencijala, koristeći novo-određene baze sirovina, kao što je uranij, koji bi zamijenio ugalj ili naftu.

Pa će tako biti, da taj futuristički svijet „salonatora“ [igra riječi na 'terminator', jer se Schwarzenegerovi nabildani mišići polako pretvaraju u salo], kojima nedostaje moć pronalaženja novih univerzálnih zakonitosti i koji će biti prisiljeni 'reproducirati se' u entropijskom svijetu nepromjenljivih sirovina, s vremenom početi žderati jedni druge za rezervne dijelove. Takva bi bila tužna budućnost nas ljudi kad bismo nastavili to isto poricati u nama samima, a to je upravo ono što nas čini jedinstvenim ljudskim bićem, i svezali svoju budućnost na to tragično vjerovanje u ravni, logički svijet „teorije informatike.